

Arrest

nr. 350 214 van 13 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen volgens de urgente procedure van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 3 juni 2026 en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 3 juni 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker was in het bezit van een visum type C, geldig van 29 september 2023 tot 4 november 2023, uitgegeven door de ambassade van Griekenland in Abuja.

Op 4 december 2023 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 januari 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 332 932 van 18 september 2025 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 13 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

Op 28 april 2026 wordt verzoeker door de politie RUPEL aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 3 juni 2026 wordt verzoeker door de politie RUPEL opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie neemt op 3 juni 2026 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de eerste bestreden beslissing die gemotiveerd is als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Rupel op 03/06/2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: O. voornaam: E. geboortedatum: xx.xx.1993 geboorteplaats: Benin City nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum en verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart in oktober 2023 België te zijn binnengekomen. In het administratief dossier van betrokkene vinden we dat uit een consultatie van het VIS dd. 05/12/2023 blijkt dat betrokkene toen in het bezit van een visum type C geldig van 29/09/2023 tot 04/11/2023 uitgegeven door de ambassade van Griekenland in Abuja.

Betrokkene vertrok echter niet voor de vervaldatum van het visum, en diende op 04/12/2023 een aanvraag tot internationale bescherming bij de Belgische overheid in. Het CGVS weigerde op 29/01/2025 het statuut van vluchteling en van subsidair beschermde aan betrokkene, en in beroep bevestigde de RvV deze beslissing op 22/09/2025.

Betrokkene verklaart samen te wonen met een Belgische partner in Boom. Dit loutere feit geeft betrokkene niet automatisch een verblijfsrecht. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat betrokkene getracht heeft deze relatie te officialiseren en op duurzame wijze te verankeren in België. Betrokkene toont evenmin op enig moment afhankelijkheid aan. Vanuit het land van herkomst kan betrokkene wanneer mogelijk de geijkte procedures volgen om, indien gewenst, legale toegang te verkrijgen tot België. Bovendien kan zijn partner indien gewenst hem bezoeken in zijn land van herkomst of in een andere staat waartoe zij beiden toegang zouden hebben. Ook kunnen zij indien gewenst hun band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene verklaart over familie – met name zijn moeder en zijn jongere broer – te beschikken in zijn land van herkomst. We mogen dus aannemen dat hij initieel en indien nodig in een bepaalde mate zal kunnen terugvallen op een zeker familiaal en sociaal netwerk bij zijn terugkeer aldaar.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 12/02/2026 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de

mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Tijdens dat gesprek met een ICAM-coach werd betrokkene uitgenodigd voor het opvolggесprek op 04/03/2026. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13/10/2025 dat hem betekend werd op 21/10/2025 via een aangetekende zending en dat door de ICAM-coach op 12/02/2026 verlengd werd tot 04/03/2026. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 04/12/2023. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 12/02/2026 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Tijdens dat gesprek met een ICAM-coach werd betrokkene uitgenodigd voor het opvolggесprek op 04/03/2026. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13/10/2025 dat hem betekend werd op 21/10/2025 via een aangetekende zending en dat door de ICAM-coach op 12/02/2026 verlengd werd tot 04/03/2026. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft niet voldaan aan zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene werd op 12/02/2026 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Tijdens dat gesprek met een ICAM-coach werd betrokkene uitgenodigd voor het opvolggесprek op 04/03/2026. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen. Bovendien heeft betrokkene geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13/10/2025 dat hem betekend werd op 21/10/2025 via een aangetekende zending en dat door de ICAM-coach op 12/02/2026 verlengd werd tot 04/03/2026. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

Op 3 juni 2026 neemt de gemachtigde van de minister tevens een inreisverbod voor 3 jaar, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Rupel op 03/06/2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam : O.

voornaam : E.

geboortedatum : 05.08.1993

geboorteplaats : Benin City

nationaliteit : Nigeria

In voorkomend geval, alias:/

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03/06/2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: o 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13/10/2025 en later verlengd tot 04/03/2026 dat hem betekend werd op 21/10/2025. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13/10/2025 dat hem betekend werd op 21/10/2025 via een aangetekende zending en dat door de ICAM-coach op 12/02/2026 verlengd werd tot 04/03/2026. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd eveneens op 12/02/2026 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Tijdens dat gesprek met een ICAM-coach werd betrokkene uitgenodigd voor het opvolggesprek op 04/03/2026.

Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen. Betrokkene verklaart in oktober 2023 België te zijn binnengekomen. In het administratief dossier van betrokkene vinden we dat uit een consultatie van het VIS dd. 05/12/2023 blijkt dat betrokkene toen in het bezit van een visum type C geldig van 29/09/2023 tot 04/11/2023 uitgegeven door de ambassade van Griekenland in Abuja.

Betrokkene vertrok echter niet voor de vervaldatum van het visum, en diende op 04/12/2023 een aanvraag tot internationale bescherming bij de Belgische overheid in. Het CGVS weigerde op 29/01/2025 het statuut van vluchteling en van subsidiair beschermde aan betrokkene, en in beroep bevestigde de RvV deze beslissing op 22/09/2025.

Betrokkene verklaart samen te wonen met een Belgische partner in Boom. Dit loutere feit geeft betrokkene niet automatisch een verblijfsrecht. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat betrokkene getracht heeft deze relatie te officialiseren en op duurzame wijze te verankeren in België. Betrokkene toont evenmin op enig moment afhankelijkheid aan. Vanuit het land van herkomst kan betrokkene wanneer mogelijk de gewijste procedures volgen om, indien gewenst, legale toegang te verkrijgen tot België. Bovendien kan zijn partner indien gewenst hem bezoeken in zijn land van herkomst of in een andere staat waartoe zij beiden toegang zouden hebben. Ook kunnen zij indien gewenst hun band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene verklaart over familie – met name zijn moeder en zijn jongere broer – te beschikken in zijn land van herkomst. We mogen dus aannemen dat hij initieel en indien nodig in een bepaalde mate zal kunnen terugvallen op een zeker familiaal en sociaal netwerk bij zijn terugkeer aldaar.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Over de rechtspleging en ontvankelijkheid

2.1 Het verzoekschrift betreft blijkens zijn titel een “*vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring*” en werd ingediend op 3 juni 2026. De indiening dateert dus van na de inwerkingtreding van de RvV-wet, die op 19 juni 2026 in het Belgisch Staatsblad werd gepubliceerd (cf. artikel 5.13 RvV-wet, B.S. 19 juni 2026) zodat het beroep als een “*vordering tot nietigverklaring*” dient te worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 1.9, eerste lid, 1° van de RvV-wet.

De vordering blijkt zowel gericht te zijn tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) - thans de eerste bestreden, die op 3 juni 2026 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, als tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) - thans de tweede bestreden beslissing, die op 3 juni 2026 aan verzoeker ter kennis werd gebracht.

Omdat de eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies) een “verwijderingsbesluit” betreft in de zin van artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep volgens de urgente procedure behandeld. Van de (tijdige) indiening van een beroep tegen een verwijderingsbesluit gaat krachtens de RvV-wet een automatisch schorsende werking uit (artikel 2.31, §5 van de RvV-wet).

Aangezien onderhavig beroep van rechtswege schorsende werking heeft, is de vordering tot schorsing, waarmee het beroep tot nietigverklaring gepaard gaat, doelloos. De behandeling van de vordering tot schorsing kan verzoeker geen bijkomend voordeel opleveren. Er wordt bijgevolg enkel uitspraak gedaan over de vordering tot nietigverklaring

2.2. Het beroep blijkt zowel gericht te zijn tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) - thans de eerste bestreden beslissing -, als tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) - thans de tweede bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker het inreisverbod in urgente procedure wenst aan te vechten, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat artikel 2.28 van de RvV-wet duidelijk omschrijft voor welke beslissingen een beroep in urgente procedure van toepassing is. Het inreisverbod wordt niet vermeldt in dit artikel. Er bestaat geen verplichting voor de Raad om het beroep tegen het inreisverbod in urgente procedure af te handelen. Evenwel, nu verzoeker het beroep tot nietigverklaring de 30ste dag na de betekening van de bestreden beslissingen heeft ingediend en niet meer de mogelijkheid heeft om alsnog en opnieuw tijdig een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen het inreisverbod, wordt het beroep tegen het inreisverbod, met toepassing van artikel 2.28, §3 van de RvV-wet, in de urgente procedure behandeld. De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

2.3 Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, (oud) van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid (oud) van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de

beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 7, lid 1, 11° en 12°, van de artikelen 20, 26, 40ter, 42, 43 en 74/13 van de Verblijfswet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, gelijkheids-, en rechtszekerheidsbeginsel al beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 8 van het EVRM.

In het eerste onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en zet het volgende uiteen:

Verwerende partij verwijst naar het gegeven dat verzoeker een partner heeft in België, met wie hij wil samenwonen. Verwerende partij stelt dat "dit losstaande feit" niet automatisch tot verblijfsrecht leidt. Hij zou zijn liefdesrelatie via moderne communicatiemiddelen kunnen verderzetten. Verder wordt aangehaald dat verzoeker niet zou meewerken met de overheden.

Verzoeker wijst op het gegeven dat hij en zijn partner zijn wettelijke samenwoning aan het registreren waren. Zij zijn meermaals naar de diensten gegaan om hun relatie op een juridische manier te bestendigen. Wegens het ontbreken van de vormstukken, sleepte de opstart van de procedure lang aan. Verzoekers maakten de nodige stukken over, maar volgens gemeente Boom waren ze nog niet volledig in orde, zodat er een nieuwe afspraak werd gemaakt. Echter ging de gemeente Boom wel al over tot het inschrijven van verzoeker in het bevolkingsregister, op hetzelfde adres als zijn partner (stuk 2).

Op geen enkele manier kan gesteld worden dat verzoeker zich onttrokken heeft aan de autoriteiten, wanneer verzoeker zich hier meervoudig toe gewend heeft ter bestendiging van zijn wettelijke samenwoning. Zijn verblijfplaats is altijd kenbaar geweest, hij werd er namelijk officieel ingeschreven. Bijgevolg is er op geen enkele manier sprake van onderduiken. Verzoeker heeft op alle mogelijk manieren meegewerkt met de overheidsdiensten. Zijn adres is gekend, hij heeft identiteitsdocumenten voorgelegd, en er zelf alles gedaan om zich in regel te stellen. Verzoeker werd zelfs ingeschreven in het bevolkingsregister door de gemeente Boom, hetgeen radicaal indruist tegen de stelling dat verzoeker van plan zou zijn onder te duiken dan wel zich te onttrekken aan de autoriteiten.

Verder nog, wanneer verweerder het volgende stelt: "het administratief dossier blijkt verder niet dat betrokkene getracht heeft deze relatie te officialiseren en op duurzame wijze te verankeren in België", druist dit radicaal in tegen de stukken uit verzoekers dossier. Men kan verwachten van een behoorlijk bestuurd dat zij op de hoogte zijn van het gegeven dat verzoeker ingeschreven werd in de gemeente Boom, zoals uit de stukken zeer klaar en duidelijk blijkt. Deze motivering mist elke grond.

Het moge duidelijk zijn dat verzoeker een beschermingswaardig gezinsleven heeft in België. Zijn partner en haar kinderen, verzoekers pluskinderen, bevinden zich in België.

Het recht op eerbiediging van privé- familie- en gezinsleven vloeit voort uit artikel 8 EVRM, dat als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Verzoeker erkent dat het gezinsleven zoals beschermd onder artikel 8 EVRM geen absoluut recht op een verblijfsstatus waarborgt. Er dient echter wel een billijke afweging gemaakt te worden:

Verzoeker wenst te verwijzen naar arrest nr. 159 789 van 13 januari 2016 van uw Raad (eigen onderlijning):

"Anderzijds, hoewel artikel 8 EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn verdragsluitende staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een fairbalance-toets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr.

55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een verdragsluitende staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140)."

Dat er sprake is van een familie- en gezinsleven staat vast. Verzoeker heeft een jarenlange relatie met een Belgische vrouw. Het spreekt voor zich dat zijn belangen zich in België, en meer uitgebreid in Schengen bevinden. Het spreekt ook voor zich dat van verzoekers partner niet verwacht kan worden dat zij haar relatie via moderne communicatiemiddelen zou moeten verderzetten met verzoeker. Dit is een onredelijke stelling van verzoeker. Mocht verzoeker gedwongen worden het land te verlaten, zou dit ook radicaal indruisen tegen het recht op respect voor het privé leven van verzoeker zijn partner.

Met al deze elementen is niet (afdoende) rekening gehouden in de bestreden beslissing. Er vond geen correcte belangenafweging plaats in het kader van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten. De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd en geschorst te worden vanwege de verschillende onzorgvuldigheden. "

In het tweede onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht en zet het volgende uiteen:

"Verzoekende partij wijst er verder op dat het hoorrecht dient te worden gerespecteerd bij het nemen van het bevel.

Het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennisneemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Verblijfswet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing (RvV nr. 215 796 van 25 januari 2019).

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Verblijfswet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Verblijfswet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Verblijfswet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk (zie supra).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Verblijfswet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

In casu blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat verzoeker door de gemachtigde op dienstige wijze werd gehoord voordat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht inderdaad pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient men aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoekende partij haalt in casu wel degelijk dergelijke omstandigheden aan, namelijk het feit dat hij zijn gezins- en privéleven in België heeft, namelijk zijn partner en zijn pluskinderen.

Op die manier maakt verzoekende partij wel degelijk aannemelijk dat, mocht hij op een adequate wijze zijn gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen, hij elementen had kunnen aanbrengen die mogelijk een ander licht zouden hebben kunnen werpen op de beoordeling die verwerende partij diende te maken en die vervolgens hadden kunnen leiden tot een andere wending in de besluitvormingsprocedure.

Een eventuele a posteriori beoordeling van de verwerende partij in haar nota kan bovendien niet volstaan om dit gebrek te herstellen anders oordelen zou afbreuk doen aan het hoorrecht en de rechten van verdediging.

Verzoekende partij verwijst hier naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 april 2020, nr. 234 853.

Doordat verzoekende partij niet werd gehoord, werd er geen rekening gehouden met de actuele situatie op het ogenblik van de afgifte van het bevel.

Verzoekende partij meent dat de bovenstaande elementen wel degelijk elementen zijn die hij had kunnen vermelden indien zij op rechtsgeldige wijze gehoord was. Deze elementen hadden de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kunnen beïnvloeden. Zij hadden tot een andere beslissing kunnen leiden.

Verwerende partij schendt bijgevolg de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden omdat zij de motiveringsplicht, de artikelen 7 Verblifswet, 8 EVRM, art. 24 Handvest, alsook 5 Terugkeerrichtlijn, het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens deze bepalingen in samenlezing, schendt. “

3.2 4 Luidens artikel 39/69, §1 (oud) van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 11° en 12°, 20, 26, 40ter en 43 van de Verblifswet, doch zet niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de Verblifswet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Verblifswet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° en 13° (oud) van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven omdat hij in België verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort en/of van een geldig visum en verblijfstitel. Verzoeker was in het bezit van een geldig visum geldig tot 4 november 2023. Op 4 december 2023 diende verzoeker een aanvraag tot internationale bescherming bij de Belgische overheid. Het CGVS weigerde het vluchtelingenstatuut en het statuut van subsidiaire bescherming, hetgeen werd bevestigd door de Raad op 22 september 2025. Verzoeker betwist niet dat hij niet over een geldig visum of een geldige verblijfstitel beschikt en dat zijn asielprocedure negatief is afgesloten op 22 september 2025. Daarnaast motiveert verweerder eveneens waarom artikel 74/13 (oud) van de Vreemdelingenwet er niet aan in de weg staat dat de bestreden beslissing wordt genomen en waarom met toepassing van artikel 74/14 (oud) van de Vreemdelingenwet hem geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan. Ook de beslissing tot terugleiding naar de grens wordt de iure en de facto gemotiveerd.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Verblifswet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op

het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met zijn Belgische partner en haar kinderen. Hij wijst op het gegeven dat hij en zijn partner zijn wettelijke samenwoning aan het registreren waren. Wegens het ontbreken van bepaalde stukken sleepte de opstart van de procedure lang aan. Echter ging de gemeente Boom wel al over tot het inschrijven van verzoeker in het bevolkingsregister, op hetzelfde adres als zijn partner. Verzoeker heeft zich bijgevolg niet willen onttrekken aan de autoriteiten. Zijn verblijfplaats is altijd kenbaar geweest en hij werd er officieel ingeschreven. Bovendien druist het motief dat hij niet heeft getracht zijn relatie te officialiseren en op duurzame wijze te verankeren, radicaal in tegen de stukken van het dossier. Verzoeker besluit dat hij weldegelijk een beschermenswaardig gezinsleven heeft aangetoond met zijn partner en haar kinderen.

Dienaangaande voegt verzoeker de volgende stukken toe bij zijn verzoekschrift:

- kennisgeving van inschrijving van de gemeente Boom, van 5 mei 2026;
- uittreksel van het rijksregister -bevestiging van woonst, van 4 juni 2026;
- administratief verslag van de federale politie van 3 juni 2026;
- foto's gezinsleven
- verklaring van de partner van verzoeker.

Verzoeker dient dezelfde stukken nogmaals in ter terechtzitting.

In de bestreden beslissing wordt aangaande het gezinsleven van verzoeker het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart samen te wonen met een Belgische partner in Boom. Dit loutere feit geeft betrokkene niet automatisch een verblijfsrecht. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat betrokkene getracht heeft deze relatie te officialiseren en op duurzame wijze te verankeren in België. Betrokkene toont evenmin op enig moment afhankelijkheid aan. Vanuit het land van herkomst kan betrokkene wanneer mogelijk de gewijste procedures volgen om, indien gewenst, legale toegang te verkrijgen tot België. Bovendien kan zijn partner indien gewenst hem bezoeken in zijn land van herkomst of in een andere staat waartoe zij beiden toegang zouden hebben. Ook kunnen zij indien gewenst hun band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene verklaart over familie – met name zijn moeder en zijn jongere broer – te beschikken in zijn land van herkomst. We mogen dus aannemen dat hij initieel en indien nodig in een bepaalde mate zal kunnen terugvallen op een zeker familiaal en sociaal netwerk bij zijn terugkeer aldaar.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Hieruit blijkt uitdrukkelijk dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker, met zijn gezondheidstoestand en met het eventuele hoger belang van de kinderen. Een schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet aangetoond.

Uit bovenstaande motieven blijkt niet dat verweerder het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner betwist. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen in bepaalde gevallen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel

8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (cf. EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Verweerder heeft in casu vastgesteld dat verzoeker niet over een geldig visum en/of verblijfstitel beschikte op het moment van zijn arrestatie. Bovendien is zijn verzoek om internationale bescherming onderzocht door de asielinstanties en definitief afgesloten bij arrest van de Raad van 22 september 2025. Verzoeker werd gehoord door de politie op 3 juni 2026. Een afschrift van dit gehoor bevindt zich in het administratief dossier en wordt tevens door verzoeker zelf ingediend in bijlage van het verzoekschrift. Blijkens de motieven van de bestreden beslissing heeft verweerder rekening gehouden met verzoekers verklaringen omtrent zijn gezinsleven met zijn Belgische partner. Hij bemerkt dat verzoeker verklaart met zijn partner samen te wonen. Het loutere feit van samen te wonen geeft hem evenwel niet automatisch het recht op een verblijf in het Rijk. Verweerder stelt terecht dat verzoeker vanuit het land van herkomst, wanneer mogelijk, de geijkte procedures kan volgen om, indien gewenst, legale toegang te verkrijgen tot België. De Raad merkt op dat verzoeker zowel als zijn partner wisten dat hun gezinsleven in België vanaf het begin precair zou zijn, aangezien verzoeker niet over enig permanent recht op verblijf beschikte. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De scheiding zal van tijdelijke duur zijn, namelijk de tijd die nodig is om zijn situatie te regulariseren teneinde het Rijk op reglementaire wijze binnen te komen. Een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst om op een later tijdstip terug naar België te keren, staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op bescherming van zijn gezinsleven. Verweerder wijst er terecht op dat verzoekers partner, indien gewenst, hem kan bezoeken in zijn land van herkomst of in een andere staat waartoe zij beiden toegang zouden hebben. Verder motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat zij, indien gewenst, hun band kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

Verzoeker brengt geen onoverkomelijke hinderpalen aan die verhinderen dat hij het gezinsleven met zijn Belgische partner tijdelijk vanuit zijn land van herkomst normaal en effectief kan verderzetten. Het feit dat zij

reeds de procedure inzake wettelijke samenwoning hebben opgestart, betekent niet dat verweerder zou moeten afzien van het nemen van de bestreden beslissing. Immers heeft hij dienstig opgemerkt dat de intentie om wettelijk samen te wonen aan verzoeker niet automatisch een recht op verblijf in het Rijk toekent. Verder brengt verzoeker geen concreet verweer naar voor dat de motieven van de bestreden beslissing inzake zijn gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM kan weerleggen.

Een schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 8 van het EVRM is bewezen. Er blijkt evenmin dat de bestreden beslissing een schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, gelijkheids-, en rechtzekerheidsbeginsel inhoudt. Het eerste onderdeel van het middel is dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In het tweede onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht.

Wat artikel 41 van het Handvest betreft, merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest. Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

In casu werd aan verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend, wat, gelet op de bepalingen van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Richtlijn 2008/115/EG), een maatregel is die binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. De bestreden beslissing kan ook worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. De hoorplicht diende in voorliggende zaak dan ook te worden gerespecteerd.

Verzoeker betoogt dat hij niet op dienstige wijze werd gehoord voordat de bestreden beslissing werd genomen. Hij wijst erop dat hij een gezins- en privéleven heeft met zijn partner en de kinderen van zijn partner in België. Hij verwijst tevens naar een arrest van de Raad van 3 april 2020. Verzoeker is van mening dat mocht hij op rechtsgeldige wijze zijn gehoord, hij bovenstaande elementen had kunnen vermelden die het afgeven van het bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 juni 2026 werd gehoord in het kader van zijn aanhouding. Verzoeker voegt overigens zelf het administratief verslag van de politie toe, in bijlage van het verzoekschrift. Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij in dit verhoor niet afdoende voormelde elementen kon duiden. Verzoeker verklaarde immers *“Ik heb een partner, R.. Ik woon bij haar in Boom”*. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoeker tevens werd gehoord over de aanwezigheid van familieleden in zijn land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: *“Betrokkene verklaart over familie – met name zijn moeder en zijn jongere broer – te beschikken in zijn land van herkomst. We mogen dus aannemen dat hij initieel en indien nodig in een bepaalde mate zal kunnen terugvallen op een zeker familiaal en sociaal netwerk bij zijn terugkeer aldaar.”* Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij nogmaals had moeten worden gehoord.

Bovendien kan volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Zoals uit het bovenstaande al is gebleken zijn de elementen van verzoekers privé- en gezinsleven niet van dien aard dat zij een ander licht hadden kunnen werpen op zijn situatie. Er blijkt niet dat verweerder tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker opnieuw gehoord zou zijn.

Wat de rechtspraak van de Raad betreft waarnaar verzoeker verwijst, kan worden opgemerkt dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest waarnaar hij verwijst en waaruit geciteerd wordt kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het hoorrecht, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de formele en materiële motivering, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van artikel 74/11 §1, tweede lid Verblijfswet.

Er wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd omdat

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Eerste onderdeel: de duur van het inreisverbod

Het opleggen van een inreisverbod wordt geregeld in artikel 74/11 van de Verblijfswet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste en tweede lid als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In het bestreden inreisverbod wordt geduid dat er grond is om verzoeker een inreisverbod op te leggen, gelet op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Verblijfswet omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.

Artikel 74/11 §1 tweede alinea verblijfswet bepaalt dat zo “1°” en “2°” van dat artikel van toepassing zijn, het gaat om een maximumtermijn van drie jaar. Er kan dus een inreisverbod van 1 tot 3 jaar worden opgelegd.

Uit de Parlementaire Voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Verblijfswet, blijkt dat artikel 74/11 van de Verblijfswet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Verblijfswet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verzoeker wijst erop dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Verblijfswet de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat niet is voldaan aan de terugkeerplicht impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872).

Er kan een inreisverbod van minder dan drie jaar gegeven worden.

In casu stelt verzoeker stelt dat in zijn geval niet wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In het voorliggende geval ontbreekt evenwel een duidelijke, specifieke motivering waarom in het geval van verzoeker werd geopteerd voor drie jaar. Er wordt geheel niet gemotiveerd waarom er een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd of hoe dit proportioneel zou zijn met de voorgaande van verzoeker. Verwerende partij kon ook een inreisverbod van één jaar opleggen.

Tweede onderdeel: het beschermenswaardig gezinsleven van verzoeker

De beslissing houdt verder op geen enkele wijze rekening met het gezinsleven van verzoeker. Hiervoor verwijst zij naar het eerste middel m.b.t. het bevel om het grondgebied te verlaten.

Een eerlijke proportionaliteitsafweging is afwezig; nergens wordt een effectieve balans onderzocht tussen de belangen van de staat en deze van verzoeker. De bestreden beslissing herhaalt de motivering van het gelijktijdige bevel.

Verzoeker herhaalt het gegeven dat het centrum van zijn privéleven zich in België bevindt, bij zijn partner en bij haar kinderen. Verzoeker herhaalt dat de gemeente Boom hem heeft ingeschreven in het bevolkingsregister, hetgeen blijkt uit de stukken. Men kan verwachten dat een redelijk en behoorlijk bestuur dit element ook had kunnen vernemen, in plaats van verkeerdelijk te stellen dat niets er op lijkt dat hij de relatie heeft proberen officialiseren. De beslissing steunt niet op motieven die in feite juist zijn.

Verwerende partij heeft op geen enkele manier rekening houden met het gezinsleven van verzoeker. Zonder meer werd haar een inreisverbod voor drie jaar afgeleverd, hetgeen een manifeste inbreuk op zijn privéleven vormt.

De banden die verzoeker heeft met zijn partner en haar kinderen vallen wel degelijk onder artikel 8 EVRM, het is niet proportioneel dat verzoeker zijn partner en zijn pluskinderen 3 jaar lang niet zou kunnen zien. Dit is disproportioneel en onredelijk.

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Verblijfswet stelt verzoeker nog het volgende:

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga/ België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/ Verenigd Koninkrijk, § 67).

Verzoeker heeft zich steeds als voorbeeldige burger gedragen en is nooit aanraking gekomen met politie of justitie.

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 83). Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het feit dat verzoeker hier een gezin heeft. Deze elementen wijzen er volgens verzoeker op dat hij zijn belangen in België heeft gevestigd, zodat er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing maakt op dat punt geen enkele afweging, minstens geen juiste afweging. De beslissing dient te worden vernietigd.

Derde onderdeel: het gebrek aan fair balance

De beslissing moet het evenredigheidsbeginsel respecteren, wat vereist is overeenkomstig de gevestigde rechtspraak. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig, minstens manifest onjuist. In de bestreden beslissing komt het woord "proportionaliteit" zelfs niet voor. De beslissing wordt niet door een afdoende motivering ondersteund.

De beslissing houdt verder op geen enkele wijze rekening met het feit dat verzoeker haar gezins- en familieleden in België heeft. Een eerlijke proportionaliteitsafweging is afwezig; nergens wordt een effectieve balans onderzocht tussen de belangen van de staat en deze van verzoeker. De familiebanden en het privéleven dat verzoeker de afgelopen jaren heeft opgebouwd vallen wel degelijk onder artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing maakt op dat punt geen enkele afweging, minstens geen juiste afweging. De beslissing dient te worden vernietigd."

3.4 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uitleg van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van het hoorrecht en van artikel 74/13 van de Verblijfwet, doch zet niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de Verblijfwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Verblijfwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, motiveert verweerder met verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet dat aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar moet worden opgelegd omdat er enerzijds voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat hij anderzijds een vroegere verwijderingsbeslissing niet heeft uitgevoerd. Verweerder verwijst hiervoor naar een bevel om het grondgebied te verlaten van 13 oktober 2025, die nog verlengd werd tot 4 maart 2026 en hem betekend was op 21 oktober 2025. Verzoeker heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Verblijfwet wordt niet aangetoond.

In het eerste onderdeel van het middel stelt verzoeker dat overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Verblijfwet de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Het opleggen van een inreisverbod omdat niet is voldaan aan de terugkeerplicht impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. Er kan een inreisverbod van minder dan drie jaar worden gegeven. In casu heeft verweerder niet gemotiveerd waarom hij een inreisverbod voor drie jaar heeft opgelegd. Verweerder kon ook een inreisverbod van één jaar opleggen.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Door middel van de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker ook een inreisverbod voor drie jaar opgelegd met toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Verzoeker betwist niet dat hem op grond van de voormelde bepaling een inreisverbod dient te worden opgelegd omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en omdat hij een vroegere verwijderingsbeslissing niet heeft uitgevoerd. Verzoeker meent echter dat er in de tweede bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom het in casu noodzakelijk was dat er een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Verzoeker wijst erop dat de duurtijd van het inreisverbod ook korter had kunnen zijn.

De Raad merkt op dat overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 (oud) van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 (oud) van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 (oud) van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 (oud) van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid (oud) van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

De Raad wijst erop dat in het bestreden inreisverbod betreffende de duur van het inreisverbod omstandig wordt gemotiveerd omtrent de specifieke elementen die eigen zijn aan de zaak van verzoeker. Zo wordt vastgesteld dat verzoeker in oktober 2023 België is binnengekomen en dat hij in bezit was van een visum type C, geldig van 29 september 2023 tot 4 november 2023. Verzoeker vertrok echter niet voor de vervaldatum van het visum en diende op 4 december 2023 een verzoek om internationale bescherming in. De asielprocedure is inmiddels negatief afgesloten bij arrest van de Raad op 22 september 2025. Waar verzoeker verklaart dat hij samenwoont met een Belgische partner in Boom geeft dit loutere gegeven verzoeker geen automatisch verblijfsrecht. Verzoeker kan vanuit het land van herkomst via de geijkte procedures en indien gewenst een legale toegang vragen tot het Belgische grondgebied, in functie van zijn Belgische partner. Zijn partner kan hem bezoeken in zijn land van herkomst of in een andere staat waartoe zij beiden toegang zouden hebben. Zij kunnen hun band ook onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Verzoeker verklaarde over familie te beschikken in zijn land van herkomst waardoor hij initieel en indien nodig in een bepaalde mate zal kunnen terugvallen op een zeker familiaal en sociaal netwerk bij zijn terugkeer aldaar. Verzoeker verklaarde geen minderjarige kinderen te hebben in België en

ook geen medische problemen te hebben. Verder motiveert verweerder dat hij door de ICAM-coach werd geïnformeerd over de toestand van zijn administratief dossier op 12 februari 2026, met name de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Verzoeker is evenwel niet ingegaan op de uitnodiging voor het opvolggesprek van 4 maart 2026. Hij bracht hiervoor geen geldige redenen aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

Gelet op voornoemde motieven kan verzoeker niet voorhouden dat hem een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd zonder enige motivatie en dat het inreisverbod niet op een afdoende manier motiveert waarom aan hem een inreisverbod voor drie jaar dient opgelegd te worden, minstens maakt hij het tegendeel niet concreet aannemelijk. De Raad herhaalt dat er wel degelijk gemotiveerd wordt waarom verweerder het nodig achtte aan verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de specifieke omstandigheden van het geval. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de - niet weerlegde noch ontkrachte - vaststelling kan laten meespelen dat uit het administratief dossier geen 'officialisering' van zijn samenwonen met zijn partner of geen stukken bevat waaruit blijkt dat hij op duurzame wijze verankerd is in België. Waar verzoeker voormelde elementen betwist kan hij niet worden gevolgd. Zo legt hij enkel een inschrijving voor op hetzelfde adres van zijn partner sinds 28 april 2026 waarmee hij geen duurzame relatie met de partner aantoont. Uit de motivering van het bestreden inreisverbod blijkt duidelijk waarom de omstandigheden die de zaak van verzoeker kenmerken een inreisverbod voor de duur van drie jaar verantwoorden. Er werd daarbij in overweging genomen dat verzoeker in België geen beschermenswaardig gezinsleven heeft met zijn Belgische partner en dat, in de mate een gezinsleven wordt aangetoond de scheiding slechts tijdelijk is waarbij zijn partner hem kan bezoeken in het land van herkomst en zij hun banden kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Verzoeker heeft geen minderjarige kinderen in België en geen medische problemen. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de motieven omtrent de duurtijd van het inreisverbod in casu foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn. De Raad merkt nog op dat verweerder geenszins moet motiveren waarom hij niet kiest voor een kortere duur, hij moet enkel motiveren waarom hij kiest voor een duur van drie jaar, hetgeen hij correct heeft gedaan.

Een schending van de artikelen 74/11 en 74/14 van de Verblijfwet of van de aangevoerde algemene beginselen blijkt niet.

In het tweede en derde onderdeel van het middel stelt verzoeker dat er geen rekening is gehouden met zijn beschermenswaardig gezinsleven en dat er een gebrek is aan fair-balance.

In weerwil van verzoekers betoog blijkt uit de motieven hierboven dat er wel degelijk rekening is gehouden met zijn verklaring dat hij samenwoont met zijn Belgische partner doch verzoekers partner kan hem bezoeken in zijn land van herkomst of in een ander land waartoe zij beiden toegang zouden hebben. Ook kunnen zij hun band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen gedurende de tijd die nodig is om via de geijkte procedure in zijn land van herkomst, een legale toegang tot België aan te vragen. Uit voormelde motieven blijkt dat er eveneens een afweging is gemaakt tussen de door hem aangevoerde elementen van gezinsleven in België en het feit dat hem geen enkele termijn wordt toegestaan voor het vrijwillig vertrek en het feit dat hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Waar verzoeker opnieuw de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM wordt er verwezen naar de bespreking hierboven waaruit blijkt dat er geen sprake is van een schending van zijn gezins- en privéleven.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op dertien juli tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

griffier.

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. MOONEN